

DEN GAMLE LOTSSEN.

På den ödsliga håll
 Satte ödet mitt tjäll
 Mellan böljors och bränningars svall.
 Nakna klipporna stå,
 Och der gror knappt ett strå,
 Och med nöd står den tvinnande tall.

Här jag föddes, och här
 Mellan »kobbar» och skär
 Redan manade vindarnas rop.
 Och den brusande våg
 Var det första jag såg,
 Och dess svall har bevittnat mitt dop.

Da blef hafvet mig kärt,
 Hvad jag kan, har jag lärt
 Af min fader, fast illa jag slet,
 Och min skola blef sjön,
 Och min lärdom blef bön,
 Och dess tröst är den enda jag vet.

Ut i faror och nöd,
 Ofta nära min död,
 Var jag mången gång illa till mods.
 Men min ande har bedt,
 Och jag trott och jag sett,
 Att det ges ock en Gud för en lots.